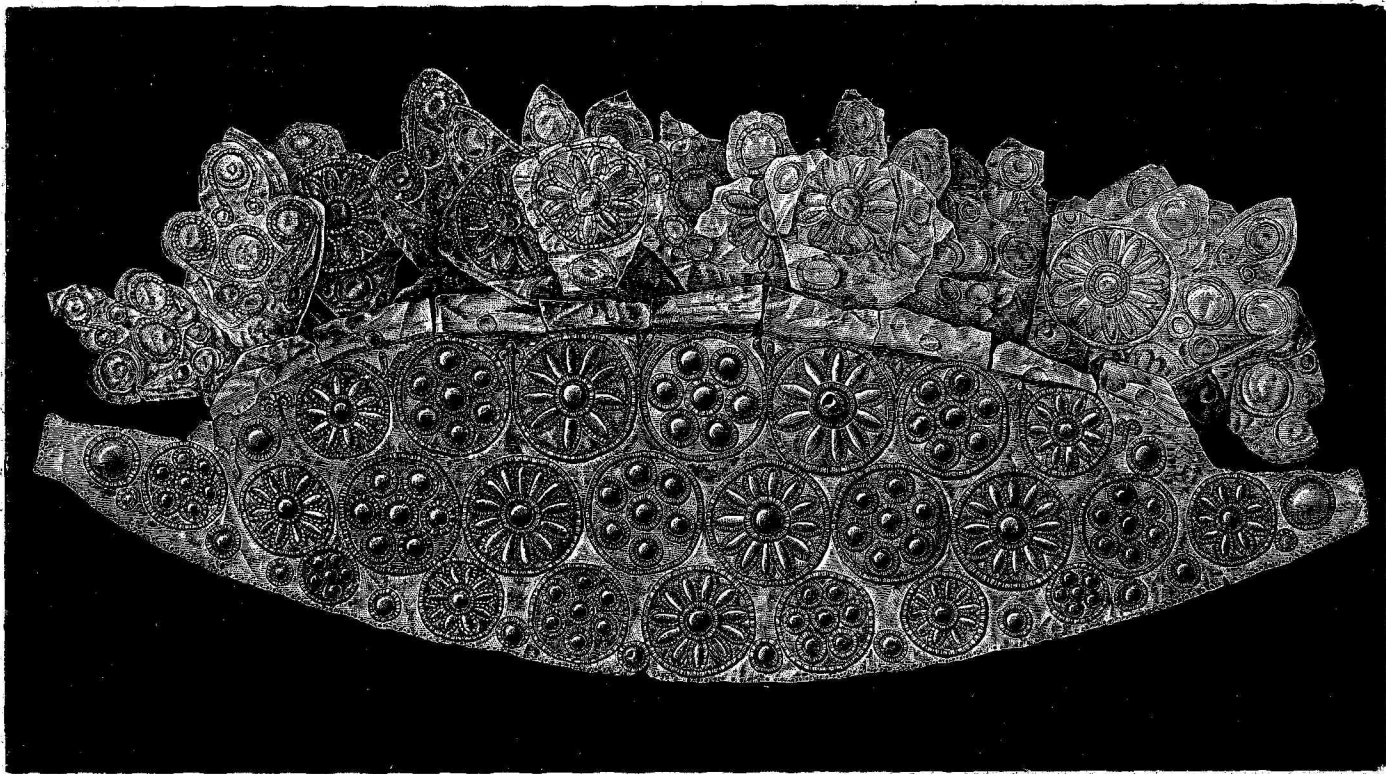

βάνη· ἕκαστον φαινόμενον μὲ διαφόρους παραλλαγὰς κατ' ἀρέσκειάν μου, ὅτε ὁ ἥλιος, ὅστις ἤρχισε νὰ κλίνη πρὸς τὸν ὀρίζοντα, μᾶς ὑπέμνησεν ὅτι ἦτο καιρὸς, δι' ἐμὲ μὲν ν' ἀρχίσω τὰς ἐκδρομάς μου διὰ μέσου τῶν ἀρχαίων μνημείων καὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχαίας Κασύ, ἣτις ὑπῆρξεν ἡ ἐστία τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς ἰσχύος τῶν Βραχμάνων, ὅτε μετὰ τὸν ἀγῶνά των πρὸς τοὺς ραγιάς ἀπώλεσαν τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν των. Διὰ δὲ τὸν φακίρην ἦτο καιρὸς, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σίβα ὅπως προπαρασκευασθῇ διὰ τῶν νενομισμένων προσευχῶν εἰς τοὺς καθαρμούς, οὗς ᾤφειλε νὰ ἐκτελῇ καθ' ἑκάστην ἐσπέραν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ἁγίου ποταμοῦ.

Οἱ Ἴνδοι φακίραι εἶναι ἀναμφισβητήτως οἱ ἱκανώτατοι γόητες, μαγνητισταὶ καὶ ταχυδακτυλουργοὶ τοῦ κόσμου. Ὅφειλα δὲ νὰ ὁμολογήσω ὅτι, καίπερ μὴδ' αὖτε ἀποδεχόμενος ὡς ὀρθὴν τὴν πεποίθησίν των περὶ τῆς ἐπεμβάσεως ἀοράτων πνευμάτων εἰς τὰ φαινόμενα τοῦ κόσμου τούτου, οὐδεμίαν δυσκολίαν ἔχω νὰ παραδεχθῶ ἐνυπάρχουσαν εἰς αὐτοὺς ἐκτάκτως μεγάλην μαγνητικὴν δύναμιν, ἐξικνουμένην εἰς τοσοῦτον βαθμὸν ἐντάσεως ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐπιδρῷ καὶ ἐπὶ τῶν ἀψύχων ἀντικειμένων.»

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

ΧΡΥΣΟΥΝ ΣΤΕΜΜΑ ΑΝΕΥΡΕΘΕΝ ΕΝ ΜΥΚΗΝΑΙΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΩ ΚΟΣΜΟΥ.

(Τέλος.)

Θὰ ἦτο ὅμως μεγάλη πλάνη, ἂν ἐφантаζόμεθα τὸν πληροῦντὰ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς γῆς πύρινον ὠκεανὸν σαλευόμενον καὶ κυμαινόμενον ὡς αἱ θάλασσαι τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς· τοῦναντίον πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν αὐτὸν διατελοῦντα ἐν ὅλῳ διαφόρῳ καταστάσει, διότι αἱ ὕλαι ἐκεῖ κάτω εὐρίσκονται ὅχι μόνον εἰς ἐκτάκτως ὑψηλὴν θερμοκρασίαν ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἐκτάκτως μεγάλῃ πίεσιν, ὅλον ἐν αὐξανομένην ἀναλόγως πρὸς τὸ βάθος. Ἐγένοντο μάλιστα καὶ ὑπολογισμοὶ τῆς πίεσεως ταύτης, ἣτις ἐξασκεῖται εἰς τὰ ἀνεξερευνήτα βάθη τῆς γῆς, καὶ εὐρέθησαν ἀριθμοὶ ἀκατανοήτως μεγάλοι. Λαμβάνοντες ὡς μετρικὴν μονάδα τὴν πίεσιν, ἣν ἡ ἀτμόσφαιρα ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, εὐρίσκουσιν οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπιστήμονες ὅτι ἡ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς γῆς πίεσις ἰσοδυναμεῖ πρὸς δύο ἑκατομμύρια, κατ' ἄλλους δὲ μάλιστα ὑπολογισμούς, πρὸς πέντε ἑκατομμύρια τοιούτων ἀτμοσφαιρικῶν πίεσεων. Διότι ὑπελογίσθη μὲν ἱκανῆς ἀκριβείας ὅτι εἰς βάθος 64,000

μέτρων (περισσότερον τῶν 8½ μιλίων), ἦτοι ἐνὸς ἑκατοστοῦ τῆς ἀκτίνος τῆς γῆς, ἐπικρατεῖ πίεσις 400 στατήρων (ἑκατολλίτρων) ἐπὶ ἐκάστου τετραγωνικοῦ ἑκατοστομέτρου. Ἀλλ' ὑπὸ τοιαύτην ἀκατανοήτως μεγάλῃ πίεσιν εἶνε παντελῶς ἀδύνατος πᾶσα ροὴ καὶ πᾶσα κίνησις τῶν πυριπλεγῶν καὶ τετηγμένων ὀγκῶν. Πιθανώτερον εἶνε ὅτι αἱ ὕλαι ἐκεῖναι διατελοῦσιν συμπιεσμέναι καὶ ἀκίνητοι ὡς πυκνὸς χυλός, ἢ μεταβαίνουν διὰ τῆς ὑπερφυοῦς θερμότητος εἰς κατάστασιν υπερθερμῶν ἀερίων, ἐν ἣ διατελοῦσι καὶ ὑπὸ τὴν μεγίστην πίεσιν. Ἀλλ' εἴτε ὡς παχὺν χυλὸν συμπιεζόμενον εἴτε, εἰς μεγαλήτερα βάθη, ὡς ἐν καταστάσει υπερθερμῶν ἀερίων φαντασθῶμεν διατελούσας τὰς μάζας τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς γῆς, ἐξ ἀπαντος ὅμως ὑπὸ τὴν φοβερὰν ἐκείνην πίεσιν ἀποκλείεται πᾶσα ἀνακύκησις, κύμανσις, ροή, τῆς ρευστῆς ὕλης. Τὸ πολὺ πολὺ δύναμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὡς δυνατόν, ὅτι τὰ βραδέως καὶ βαθμιαίως ἐν διαστήματι ἀναριθμήτων αἰώνων ψυ-